

mer ikke an paa, om der er Præster nok til at gennemsee dem, men Spørgsmaalet er, om der er Tanke af Mulighed for, at de kunne fyldestgøres paa saadan Maade, at vi, naar Sagen kommer til os fra Ministeriet, ikke ville behøve dette, at det paa ganske løse Underfølgelser har støttet Noget, som kan blive meget kostbart. Naar Møllerne see, at vi anbefale et saadant Forslag til Ministeriet, maae de troe, at vi her have den Formodning, at der kan gøres Noget for dem, og naar Ministeriet da ikke tager Sagen saaledes i sin Haand, at det forelægger os Forslag til i penunciar Henseende at bringe Noget ud deraf, ville de troe, at Ministeriet ikke har havt god Villie og ikke gjort, hvad det kunde gjøre. Der bliver da en besynderlig Tvist imellem Ministeriet og os, som have brugt Ministeriet til at blive fri for det, vi selv skulde have kastet fra os. Vi gjøre bedre i at blive staaende ved Fleertallets Forslag, hvorefter Thinget lader denne Sag ligge, og lad saa Møllerne og Ministeriet staae ligeoverfor hinanden, forhandlende om denne Sag, indtil man enten fra den ene Side finder, at der er Noget, at gjøre ved den, eller indtil man fra den anden Side erkjender, at der Intet er at gjøre derved. Naar man bestandigt taler om, at Møllerne have lidt derved, at der opstod Smugmøller i deres Nærhed, som de ikke have kunnet befrie sig fra, fordi Processomkostningerne androge mere, end Sagen var værd, kan det være meget muligt, at det forholder sig saa; men det er saaledes med mange Folk, at de for at faae deres Ret maae give flere Penge ud, end Retten er værd; der er imidlertid Ingen, som er istand til at beregne, hvor stort et Tab i Penge de have maattet underkaste sig ved at taale dette Smugmølleri. Ingen Kommune i Berden vil, naar den skulde belægge det med Edsforsikring, være istand til at gjøre noget som helst Forslag om, hvad der billigvis tilkommer Møllerne efter det Tab, de have lidt, ja, jeg vil gaae endnu videre og sige, at om Noget havde, hvad neppe er Tilfældet, et fuldstændigt Regnskab fra en Møller, der viste, at han fra den Dag, da Mølleloven udkom og til nu, havde havt en saameget mindre daglig Maling end tidligere, hvilket vilde være et væsentligt Apparat til at bedømme Sagen, vilde man dog

ikke kunne bygge derpaa; thi hvis Mølleren fra den Dag af havde begyndt at være mindre opmærksom imod sine Gæster, kunde dette have været Skylden til, at han har havt færre. Om ogsaa Gæsterne gaae fra Møllen, er det ikke sikkert, at de gaae til Smugmøllerne, thi de kunne være gaaede til den nærmeste beretigede Mølle; derved har den Vedkommende ogsaa lidt Tab, men man veed ikke hvorfor. Jeg skal kunne bevise, at før Loven af 1852 udkom, er Mølleriets gaaet fra den Ene over til den Anden, saaledes at den Ene har malet sig fattig, medens den Anden har malet sig velhavende, men det har ikke været Lovens Skyld, og hvem kan derfor, naar en Møller har malet sig fattig, sige, at det ligger i Loven, men det er netop det, der skulde godtgøres. Naar man altsaa overveier Folkethingets Stilling overfor Regjeringen i denne Sag, troer jeg, at vi vilde gjøre stor Uret imod Regjeringen ved at stemme for Mindretallets Forslag.

Siebe: Naar jeg ønsker at sige et Par Ord i denne Sag, er det kun, fordi jeg har havt at bestille med den Retsdag, Møllerne tidligere have havt med Ministeriet, idet det var efter mit Raad, at de undlode at forfølge den til Høiesteret; jeg var ikke noget Dieblif i Tvivl om, at de ikke med Held vilde kunne forfølge denne Sag videre ad Rettens Vej, men det Kjendskab, jeg saaledes havde faaet til Sagen, gav mig en bestemt Følelse af, at man var gaaet dem temmelig nær, og at Billighed talte for dem; jeg føler mig derfor opfordret til at give min Stemme til det Andringsforslag, der gaaer ud paa en Henviisning af Andragendet til Ministeriet. Det forekommer mig, at flere Talere, navnlig den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 5te Valgkreds (Høgsbrø), have lagt for meget ind i en saadan Henviisning af Andragendet, idet man har meent, at man ved en saadan Henviisning ret ligesom tvang Ministeriet til at gjøre Noget, og navnlig det, som Andragendet ligefrem gaaer ud paa. Saaledes forekommer det mig ikke, at en Henviisning til Ministeriet er at forstaae ved en Velighed som denne. Efter min Formening ligger i en saadan Henviisning kun, at